

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 9.12.2015
COM(2015) 635 final

2015/0288 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de
contracte de vânzare la distanță de bunuri**

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2015) 274}

{SWD(2015) 275}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Strategia privind piața unică digitală¹, adoptată de Comisie la 6 mai 2015, a anunțat o inițiativă legislativă de armonizare a normelor privind furnizarea de conținut digital și vânzarea online de bunuri. Această inițiativă conține (i) o propunere privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și (ii) o propunere privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online² și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri.

Astfel cum a anunțat Comisia în programul său de lucru pentru 2015, aceste două propuneri se bazează pe experiența acumulată în cursul negocierilor pentru un Regulament privind legislația europeană comună în materie de vânzare. În special, aceste propuneri nu mai urmează abordarea bazată pe un regim opțional și un set cuprinzător de norme, ci conțin un set de norme specifice și pe deplin armonizate. Propunerile se bazează, de asemenea, pe o serie de amendamente formulate de Parlamentul European în prima lectură a propunerii de Regulament privind legislația europeană comună în materie de vânzare, în special limitarea domeniului de aplicare la vânzările online și alte tipuri de vânzări de bunuri la distanță și extinderea domeniului de aplicare la anumite conținuturi digitale furnizate în schimbul unei contraprestații nepecuniare.

Deși prezenta expunere de motive se referă în mod specific la propunerea privind anumite aspecte ale contractelor de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri, partea din expunerea de motive care explică motivele care stau la baza propunerii se referă la ambele propuneri, întrucât aceste două propuneri sunt concepute ca un pachet cu obiective comune.

• Motivele și obiectivele propunerii

Obiectivul general al propunerilor este de a contribui la multiplicarea mai rapidă a posibilităților oferite prin crearea unei adevărate piețe unice digitale care să aducă beneficii atât consumatorilor, cât și întreprinderilor. Prin eliminarea principalelor obstacole legate de dreptul contractelor care stau în calea comerțului transfrontalier, normele prezentate în aceste propuneri vor reduce nesiguranța cu care se confruntă întreprinderile și consumatorii din cauza complexității cadrului juridic, precum și costurile suportate de întreprinderi ca urmare a diferențelor în ceea ce privește dreptul contractelor.

39 % din întreprinderile care efectuează vânzări online, dar nu și la nivel transfrontalier precizează că diferențele între normele naționale de drept al contractelor reprezintă unul dintre principalele obstacole în calea vânzărilor transfrontaliere.³ Acest lucru este valabil, în special, în ceea ce privește măsurile reparatorii în cazul unui produs cu defecte, aspect menționat de 49 % din comercianții cu amănuntul din UE care efectuează vânzări online și de 67 % din cei care încearcă în prezent să efectueze vânzări online transfrontaliere sau iau în considerare această posibilitate.⁴ Normele naționale diferite de drept al contractelor au creat costuri punctuale de aproximativ 4 miliarde EUR pentru comercianții cu amănuntul care vând consumatorilor. Aceste costuri afectează în principal microîntreprinderile și întreprinderile mici și mijlocii (IMM-urile). Scopul acestor propuneri este de a crea un mediu favorabil

1

COM(2015) 192 final <http://ec.europa.eu/priorities/digital-single-market/>

2

În scopul prezentei expuneri de motive, orice trimitere la „vânzări online” se înțelege ca desemnând „vânzări online și alte tipuri de vânzări la distanță”.

3

Eurobarometru Flash nr. 396 „Atitudinea comercianților cu amănuntul față de comerțul transfrontalier și protecția consumatorilor” (2015)

4

Eurobarometru Flash nr. 413 „Companii angajate în activități online”(2015), defalcare pe sectoare (numai B2C)

întreprinderilor și de a facilita vânzările transfrontaliere pentru întreprinderi, în special pentru IMM-uri. Ar trebui să se asigure securitatea juridică și să se evite costurile inutile cauzate de normele naționale diferite pentru întreprinderi atunci când vând bunuri și conținut digital pe alte piețe decât cea națională.

Dintre consumatorii care au utilizat internetul în scopuri personale în 2014, numai 18 % au cumpărat online dintr-o altă țară a UE, în timp ce 55 % au cumpărat online pe piața națională.⁵ Consumatorii nu au încredere atunci când fac cumpărături online la nivel transfrontalier și consideră că sunt mai bine protejați atunci când cumpără online în propria țară, în temeiul dreptului național cu care sunt familiarizați. Unul dintre principalele motive în acest sens îl reprezintă incertitudinea cu privire la drepturile lor contractuale esențiale. Regimurile naționale diferite constituie, de asemenea, un obstacol în calea asigurării în mod eficient a respectării drepturilor consumatorilor. Drept urmare, consumatorii pierd oportunități și au de ales dintr-o gamă mai restrânsă de bunuri la prețuri mai puțin competitive. În plus, dat fiind că nu au încredere să cumpere online la nivel transfrontalier, consumatorii nu sunt în măsură să profite de diferențele de preț existente între statele membre și, prin urmare, pierd eventuale oportunități importante.

Este necesar să se acționeze rapid în ceea ce privește vânzările de bunuri online. În același timp, armonizarea normelor aplicabile vânzărilor la distanță ar putea genera riscul să existe diferențe între normele pentru vânzările la distanță și cele pentru vânzările „față în față”. Având în vedere importanța din ce în ce mai mare a modelului de distribuție prin canale multiple (adică vânzarea simultană prin mai multe canale, cum ar fi vânzările directe într-un magazin, online sau prin alte mijloace la distanță), Comisia va lua măsuri pentru a evita un astfel de rezultat și pentru a se asigura că atât consumatorii, cât și comercianții vor putea cu adevărat să se bazeze pe un cadru juridic coerent care să fie ușor de aplicat peste tot în UE.

Prin urmare, Comisia a lansat, în paralel cu prezenta propunere și în contextul Programului privind o reglementare adecvată și funcțională, o analiză aprofundată a legislației UE existente în materie de protecție a consumatorilor. Se preconizează că datele rezultate în urma analizei de verificare a adecvării în ceea ce privește punerea în aplicare a Directivei privind vânzarea de bunuri de consum și garanțiile conexe pentru cumpărările de bunuri realizate față în față vor fi disponibile în a 2-a jumătate a anului 2016. Deși aceste date și, implicit, rezultatul exercițiului de verificare a adecvării în acest domeniu nu sunt încă disponibile, concluziile posibile ale acestuia ar putea, dacă indică necesitatea unei inițiative a Comisiei în domeniul vânzărilor de bunuri „față în față”, să contribuie la progresele realizate de colegiitori referitoare la propunerea privind vânzarea online și alte tipuri de vânzări de bunuri la distanță.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică**

Principalele dispoziții de fond ale prezentei propuneri acoperă principalele diferențe dintre normele naționale obligatorii de protecție a consumatorilor ca urmare a transpunerii de către statele membre a normelor minime de armonizare prevăzute în Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe⁶. Aceste diferențe principale între normele naționale sunt cele care influențează decizia comercianților de a vinde bunuri la nivel transfrontalier sau măsura în care fac astfel de vânzări.

⁵ Sondajul Eurostat privind utilizarea TIC în gospodării și de către persoanele fizice (2014).

⁶ JO L 171, 7.7.1999, p.12.

Propunerea are la bază dispozițiile Directivei 1999/44/CE, dar prevede o armonizare deplină a criteriilor de conformitate pentru bunuri, a ierarhiei măsurilor reparatorii de care dispun consumatorii și a termenelor pentru inversarea sarcinii probei și a garanțiilor legale. În plus, sunt clarificate anumite caracteristici ale Directivei 1999/44/CE în vigoare, cum ar fi faptul că consumatorul ar avea dreptul la rezoluțiunea contractului sau la reducerea prețului în cazul în care vânzătorul nu repară sau nu înlocuiește bunurile într-un termen rezonabil. Spre deosebire de Directiva 1999/44/CE, consumatorul ar avea, de asemenea, dreptul la rezoluțiune în caz de defecte minore. De asemenea, spre deosebire de Directiva 1999/44/CE, propunerea nu ar impune consumatorilor obligația pe care au în temeiul mai multor legislații naționale de a notifica vânzătorului un defect al bunurilor într-o anumită perioadă de timp de la descoperirea acestuia. O schimbare majoră în comparație cu Directiva 1999/44/CE este, cu siguranță, faptul că perioada pentru inversarea sarcinii probei se prelungește la doi ani. Asemenea Directivei 1999/44/CE, propunerea menține dispozițiile privind dreptul consumatorilor de a primi despăgubiri pentru pierderile cauzate de această lipsă de conformitate cu legislația națională.

Mai mult decât atât, propunerea completează, de asemenea, Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁷, care a armonizat deja pe deplin anumite norme privind vânzarea online și alte tipuri de vânzare de bunuri la distanță (în special obligațiile de informare precontractuală și dreptul de retractare). Propunerea completează, de asemenea, Directiva 2000/31/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic)⁸, care prevede, printre altele, norme parțial armonizate în ceea ce privește contractele încheiate prin mijloace electronice.

Propunerea nu armonizează pe deplin normele privind clauzele abuzive și, prin urmare, nu va avea niciun impact asupra Directivei 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii⁹.

Propunerea este compatibilă cu normele UE în vigoare privind legea aplicabilă și instanța competentă în cadrul pieței unice digitale¹⁰. Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 12 decembrie 2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială¹¹ și Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I)¹², care prevăd norme pentru stabilirea instanței competente și a legii aplicabile, se aplică și mediului digital. Aceste instrumente au fost adoptate relativ recent, iar implicațiile internetului au fost luate în considerare îndeaproape în cadrul procesului legislativ. Unele norme țin cont, în mod specific,

7 JO L 304, 22.11.2011, p.64.

8 JO L 178, 17.7.2000, p. 1–16

9 JO L 095, 21.4.1993 p. 29 – 34

10 O explicație detaliată a normelor UE privind legea aplicabilă și instanța competentă în cadrul pieței unice digitale este disponibilă în Anexa 7 la Documentul de lucru al serviciilor Comisiei care conține evaluarea impactului ce însoțește Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital, precum și Propunerea de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri SWD(2015) 275.

11 JO L 351, 20.12.2012, p. 1–32

12 JO L 177, 4.7.2008, p. 6

de tranzacțiile efectuate pe internet, în special de normele privind contractele de consum. Obiectivul acestor norme este de a proteja consumatorii, printre altele, în cadrul pieței unice digitale, oferindu-le acestora dreptul de a beneficia de normele nederogabile ale statului membru în care își au reședința obișnuită. Dat fiind că propunerea actuală privind vânzarea online și alte tipuri de vânzări de bunuri la distanță vizează armonizarea principalelor dispoziții obligatorii privind protecția consumatorilor, comercianții nu vor mai fi confrunțați cu disparități atât de mari între cele 28 de regimuri juridice diferite. Împreună cu noile norme în materie de contracte propuse pentru vânzarea online și alte tipuri de vânzări de bunuri la distanță, astfel cum sunt prevăzute în prezenta propunere, normele existente în materie de drept privat internațional stabilesc un cadru juridic clar pentru cumpărarea și vânzarea pe o piață digitală europeană care ține cont atât de interesele consumatorilor, cât și de interesele întreprinderilor. Prin urmare, prezenta propunere legislativă nu necesită nicio modificare a cadrului actual de drept internațional privat al UE, din care face parte și Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I).

Propunerea completează legislația sectorială a Uniunii, cum ar fi legislația privind proiectarea ecologică¹³ sau etichetarea energetică¹⁴ și măsurile de punere în aplicare și actele delegate conexe, și permite acestei legislații să introducă cerințe de durabilitate specifice anumitor produse, de exemplu, cerințe privind informațiile în materie de durabilitate.

- **Coerența cu celelalte politici ale Uniunii**

Strategia privind piața unică digitală vizează să abordez în mod holistic toate obstacolele majore din calea dezvoltării comerțului electronic transfrontalier în cadrul pieței unice digitale. Prezenta propunere ar trebui avută în vedere în contextul acestei abordări holistice, care acoperă, printre altele, inițiativele legate de rolul platformelor, inițiativa europeană privind cloud computingul, sarcinile legate de TVA și livrarea coletelor. Aceasta acoperă, de asemenea, inițiative legate de asigurarea respectării normelor/căile de soluționare a litigiilor, și anume intrarea în funcțiune a platformei de soluționare online a litigiilor¹⁵ și revizuirea Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului¹⁶. În special, normele de drept al contractelor pe deplin armonizate la nivelul UE vor facilita, de asemenea, acțiunile coordonate de asigurare a respectării normelor întreprinse de autoritățile responsabile cu cooperarea în materie de protecție a consumatorilor¹⁷.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temei juridic**

Temeiul juridic al prezentei propuneri îl constituie articolul 114 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, iar obiectivul său principal este să îmbunătățească crearea și funcționarea pieței interne.

13 Directiva 2009/125/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 octombrie 2009 de instituire a unui cadru pentru stabilirea cerințelor în materie de proiectare ecologică aplicabile produselor cu impact energetic, JO L285, 31.10.2009, p.10 – 35

14 Directiva 2010/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 2010 privind indicarea, prin etichetare și informații standard despre produs, a consumului de energie și de alte resurse al produselor cu impact energetic, JO L 153, 18.6.2010, p. 1 – 12

15 Regulamentul (UE) nr. 524/2013 din 21 mai 2013 privind soluționarea online a litigiilor în materie de consum și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și a Directivei 2009/22/CE, JO L 165, 18.6.2013, p.1

16 JO L 364, 9.12.2004, p. 1

17 Prezenta directivă va modifica Regulamentul privind cooperarea în materie de protecție a consumatorului, prin adăugarea unei trimiteri la prezenta directivă în anexa la regulament

Diferențele existente în ceea ce privește normele de drept în materie de contracte de consum creează obstacole pentru comercianții care realizează vânzări online transfrontaliere, deoarece aceștia trebuie să își adapteze contractele la normele de drept obligatorii în materie de contracte de consum din diferitele state membre în care exportă și, prin urmare, trebuie să suporte costuri legate de dreptul contractelor. Consumatorii sunt nesiguri în ceea ce privește drepturile lor esențiale în materie contractuală atunci când fac cumpărături în străinătate și, prin urmare, preferă să rămână pe piețele lor naționale. Aceste probleme au un efect direct asupra creării și funcționării pieței interne și limitează concurența.

Diferențele dintre normele naționale obligatorii aplicabile contractelor de vânzare încheiate cu un consumator din statele membre rezultă, în principal, din normele naționale obligatorii care depășesc cadrul directivelor de armonizare minimă la nivelul UE¹⁸¹⁹. Astfel de diferențe există în câteva domenii esențiale și generează costuri suplimentare pentru întreprinderi și lipsa securității juridice pentru consumatori.

Directiva 1999/44/CE prevede o ierarhie a măsurilor reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor. În cazul în care bunurile nu sunt conforme cu prevederile contractului, consumatorul are dreptul ca bunurile să îi fie puse în conformitate, solicitând mai întâi repararea sau înlocuirea. Consumatorul poate solicita rezoluțiunea contractului sau o reducere de preț numai într-o a doua etapă. 20 de state membre²⁰ au urmat această abordare, în timp ce alte state membre fie au oferit consumatorilor libertatea de a-și alege măsurile reparatorii, fie au preluat ierarhia măsurilor reparatorii, dar au prevăzut totodată o altă măsură reparatorie, de exemplu dreptul de a respinge bunurile neconforme într-un termen scurt.

În conformitate cu Directiva 1999/44/CE, statele membre au dreptul să impună consumatorilor obligația de a informa vânzătorul în legătură cu un defect în termen de două luni de la descoperirea acestuia pentru a beneficia de drepturile care le sunt conferite. În cazul în care consumatorii nu notifică defectul, aceștia își pierd dreptul la măsurile reparatorii. În 11 state membre²¹ consumatorii nu au o astfel de obligație, pe când în 12 state membre²² aceștia trebuie să notifice defectul în termen de 2 luni, iar în 5 state membre²³ trebuie să îl notifice într-o perioadă de timp diferită.

În conformitate cu Directiva 1999/44/CE, un consumator poate solicita o măsură reparatorie numai dacă bunurile nu erau conforme atunci când au fost livrate. Sarcina probei este inversată în primele 6 luni, comerciantul fiind obligat să dovedească în această perioadă faptul că nu a existat un astfel de defect la momentul livrării. În timp ce 25 de state membre au

18 Aceste informații sunt extrase în principal din notificările statelor membre către Comisie în conformitate cu articolele 32 și 33 din Directiva 2011/83/UE în ceea ce privește transpunerea Directivei 93/13/CEE și a Directivei 1999/44/CE ale a Consiliului. Notificările complete pot fi consultate la adresa: http://ec.europa.eu/consumers/consumer_rights/rights-contracts/directive/notifications/index_en.htm

19 În timp ce majoritatea diferențelor dintre normele naționale de protecție a consumatorilor provin din modalitățile diferite în care statele membre au transpus directivele de armonizare minimă la nivelul UE, există, de asemenea, o serie de alte norme de drept naționale obligatorii în materie de contracte de consum care nu își au originea în punerea în aplicare a acquis-ului UE privind protecția consumatorilor. Pentru exemple concrete, a se vedea: Evaluarea impactului care însoțește propunerile de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de Directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri , SWD (2015) 275¹, 1.2. „Principalele diferențe între normele obligatorii de drept al contractelor în materie de protecție a consumatorilor care afectează comerțul transfrontalier cu bunuri”.

20 Austria, Belgia, Bulgaria, Republica Cehă, Danemarca, Estonia, Finlanda, Franța, Germania, Ungaria, Italia, Letonia, Luxemburg, Malta, Țările de Jos, Polonia, România, Slovacia, Spania, Suedia.

21 Austria, Bulgaria, Republica Cehă, Franța, Germania, Grecia, Irlanda, Lituania, Luxemburg, Polonia și Regatul Unit.

22 Belgia, Croația, Cipru, Estonia, Finlanda, Italia, Letonia, Malta, Portugalia, România, Slovenia și Spania.

23 Într-un interval de timp rezonabil în Danemarca și Suedia; cu promptitudine în Țările de Jos și imediat în Ungaria (în aceste țări o notificare în termen de 2 luni este considerată întotdeauna ca fiind în termen); în termen de 6 luni în Slovacia.

urmat această abordare, 3 state membre²⁴ au prelungit de curând perioada pentru inversarea sarcinii probei.

Directiva 1999/44/CE prevede că comerciantul poate fi considerat răspunzător timp de cel puțin 2 ani pentru defectele existente în momentul livrării. În timp ce 23 de state membre au transpus această perioadă de 2 ani, într-un stat membru²⁵ această perioadă este mai lungă, iar în 2 state membre²⁶ este nelimitată. În alte 2 state membre²⁷ nu există nicio perioadă de garanție legală specifică, însă drepturile consumatorilor sunt limitate de termenul de prescripție (termenele prevăzute în legislațiile naționale în care drepturile pot fi invocate în instanță).

În general, propunerea va înlătura obstacolele din calea exercitării libertăților fundamentale care rezultă din diferențele dintre normele de drept naționale obligatorii în materie de contracte de consum, în special din costurile suplimentare de tranzacționare atunci când se încheie tranzacții transfrontaliere și din lipsa de încredere a consumatorilor în ceea ce privește drepturile lor atunci când fac cumpărături în altă țară – toate acestea având un efect direct asupra creării și funcționării pieței interne și restrângând concurența.

Propunerea va garanta un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, prevăzând un set de norme obligatorii pe deplin armonizate, și va îmbunătăți, în unele cazuri, nivelul de protecție de care beneficiază consumatorii în temeiul Directivei 1999/44/CE.

- **Subsidiaritate**

Propunerea respectă principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

Obiectivul inițiativei este să elimine obstacolele create de dreptul contractelor de consum în comerțul online și să contribuie la crearea unei veritabile piețe digitale unice în beneficiul întreprinderilor și al consumatorilor. Acest obiectiv nu poate fi realizat în mod corespunzător de către statele membre. Normele privind vânzarea bunurilor prevăzute în Directiva 1999/44/CE vizează o armonizare minimă și, prin urmare, permit transpunerea diferită de către statele membre. Acest lucru a dus la o fragmentare a cadrului juridic. Numai o intervenție coordonată la nivelul Uniunii care să vizeze eliminarea abordărilor naționale divergente din legislațiile în materie de protecție a consumatorilor existente în Uniunea Europeană printr-o armonizare deplină poate contribui la finalizarea pieței interne, soluționând această problemă.

Propunerea se bazează pe armonizarea deplină a anumitor drepturi contractuale esențiale ale consumatorilor. Prin urmare, propunerea va crea un set unic de norme care va asigura același nivel ridicat de protecție a consumatorilor pe întreg teritoriul Uniunii Europene și va permite comercianților să încheie contracte de vânzare cu consumatorii din toate statele membre pe baza acelorași clauze contractuale. Propunerea ar reduce semnificativ costurile de conformare suportate de comercianți, garantând în același timp un nivel ridicat de protecție pentru consumatori. Prin urmare, acțiunea la nivelul UE ar fi mai eficientă decât acțiunea la nivel național.

24 Franța, Portugalia și Polonia.

25 Suedia.

26 Finlanda și Țările de Jos.

27 Irlanda și Regatul Unit.

Abordarea care vizează armonizarea deplină și-a dovedit deja succesul în domeniul legislației UE de protecție a consumatorilor, de exemplu prin normele prevăzute în Directiva 2011/83/UE, garantând un set unitar de drepturi tuturor consumatorilor din Uniunea Europeană, care sunt interpretate și aplicate în mod uniform în toate statele membre. O inițiativă la nivelul UE va asigura dezvoltarea drepturilor consumatorilor într-un mod coerent, prin garantarea faptului că toți consumatorii din UE beneficiază de același nivel ridicat de protecție. Aceasta va aduce securitate juridică întreprinderilor care doresc să își vândă bunurile în alte state membre. Un astfel de rezultat poate fi atins numai printr-o acțiune la nivelul UE.

Mai mult decât atât, o inițiativă la nivelul UE va asigura aplicarea drepturilor consumatorilor într-un mod coerent, prin garantarea faptului că toți consumatorii din UE beneficiază de același nivel ridicat de protecție. Aceasta va aduce securitate juridică întreprinderilor care doresc să își vândă bunurile în alte state membre. O astfel de inițiativă va oferi un temei juridic coerent pentru acțiuni coordonate de asigurare a respectării normelor, deoarece propunerea de directivă va fi inclusă în anexa la Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului. În plus, normele uniforme pe deplin armonizate care sunt propuse ar facilita în mare măsură acțiunile de asigurare a respectării normelor. Prin urmare, legislația UE de asigurare a respectării normelor va fi consolidată în beneficiul consumatorilor din UE. Un astfel de rezultat poate fi atins numai printr-o acțiune la nivelul UE.

- **Proportionalitate**

Propunerea respectă principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană, deoarece nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor.

Propunerea nu va armoniza toate aspectele referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de vânzare de bunuri la distanță, ci se va concentra asupra armonizării în continuare numai a drepturilor contractuale ale consumatorilor din UE specifice, esențiale și obligatorii, care sunt primordiale pentru tranzacțiile transfrontaliere online, au fost identificate ca obstacole în calea schimburilor comerciale de către părțile interesate și sunt necesare pentru a dezvolta încrederea consumatorilor atunci când fac cumpărături online în străinătate. În plus, alegerea formei juridice de directivă în loc de regulament va avea ca rezultat o interferență mult mai redusă în legislațiile naționale (a se vedea secțiunea „Alegerea instrumentului” de mai jos).

- **Alegerea instrumentului**

Comisia prezintă un set de două directive de armonizare deplină: o directivă privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri și o directivă privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital.

Faptul că s-a optat pentru directive acordă statelor membre libertatea de a adapta punerea în aplicare a acestora la legislațiile lor naționale. Un regulament ar necesita un regim mult mai detaliat și mai complex decât o directivă pentru a permite ca efectele sale să fie direct aplicabile. Acest lucru ar avea drept consecință o interferență mult mai mare în legislațiile naționale.

Alegerea armonizării depline va avea drept rezultat norme simple și moderne care elimină obstacolele legate de dreptul contractelor și creează condiții de concurență echitabile pentru întreprinderi, garantând în același timp consumatorilor că beneficiază de un nivel ridicat de protecție în întreaga UE.

Un instrument fără caracter obligatoriu, cum ar fi un model de contract facultativ, nu ar realiza obiectivul de a îmbunătăți crearea și funcționarea pieței interne. Comercianții ar fi în continuare obligați să respecte normele naționale obligatorii diferite din țara de reședință a consumatorului atunci când aceste norme prevăd un nivel de protecție a consumatorilor mai ridicat decât modelul de contract și, prin urmare, ar trebui să suporte în continuare costuri mai mari legate de dreptul contractelor.

3. REZULTATELE EVALUĂRIILOR EX-POST, ALE CONSULTĂRIILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

- **Consultări cu părțile interesate**

Procesul de consultare

S-a elaborat o strategie de consultare amplă pentru a asigura participarea pe scară largă pe parcursul ciclului de politică al acestei inițiative. Această strategie a avut la bază o combinație de consultări publice și de consultări specifice. Comisia a încercat să atragă o gamă largă și echilibrată de opinii cu privire la acest subiect, oferind tuturor părților interesate (întreprinderi, consumatori, autorități naționale, juriști și reprezentanți ai mediului academic) posibilitatea să își exprime opiniile.²⁸

- Consultarea publică: în urma consultării publice online deschise timp de 12 săptămâni s-au primit 189 de răspunsuri din partea tuturor categoriilor de părți interesate din întreaga UE.

- Consultările specifice: un grup de consultare a părților interesate a fost alcătuit din 22 de organizații reprezentând o gamă largă de interese. Grupul s-a reunit de 7 ori.

În perioada iunie-august 2015, s-au desfășurat, de asemenea, interviuri aprofundate cu întreprinderi în scopul colectării de date privind costurile legate de dreptul contractelor pe care le suportă întreprinderile atunci când vând în străinătate.

În cadrul Strategiei pentru piața unică digitală s-au utilizat, în 2015, două anchete, o anchetă în rândul consumatorilor²⁹ și o anchetă în rândul întreprinderilor³⁰, cu scopul de a colecta date pentru identificarea principalelor obstacole transfrontaliere în calea pieței unice digitale.

Consultarea statelor membre: trei ateliere de o zi cu statele membre au fost organizate în perioada iunie-octombrie 2015. Aspectele relevante au fost discutate, de asemenea, cu autoritățile naționale de asigurare a respectării legii în cadrul reuniunii Comitetului de cooperare pentru protecția consumatorilor (aprilie 2015) și cu autoritățile naționale responsabile pentru politica de protecție a consumatorilor în cadrul reuniunii Rețelei privind politica de protecție a consumatorilor (mai 2015).

28 Mai multe detalii cu privire la consultări sunt disponibile la adresa:

29 GfK pentru Comisia Europeană, „Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most” (Sondaj în rândul consumatorilor pentru identificarea principalelor obstacole în calea pieței unice digitale), 2015

30 Eurobarometru Flash nr. 413 „Companii angajate în activități online” (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

Majoritatea respondenților din rândul consumatorilor recunosc că armonizarea ar putea îmbunătăți comerțul electronic transfrontalier, dar ar sprijini armonizarea deplină numai în condițiile în care nivelurile de protecție a consumatorilor existente în statele membre nu sunt reduse. De asemenea, aceștia avertizează asupra riscului de creare a unor regimuri diferite în funcție de canalul prin care se realizează vânzările. Asociațiile de consumatori se opun vehement oricărei forme de aplicare a legislației comerciantului. În plus, având în vedere caracteristicile diferite ale contractelor B2B și B2C și ținând seama de posibilele neconcordanțe cu instrumentele juridice care există deja, organizațiile de consumatori nu sprijină includerea contractelor B2B în domeniul de aplicare al prezentei propuneri. Majoritatea întreprinderilor ar fi în favoarea unor norme UE armonizate în ceea ce privește vânzarea de bunuri B2C. Cu toate acestea, alte asociații de întreprinderi au îndoieli cu privire la necesitatea de a întreprinde vreo acțiune, dar în cazul în care se iau măsuri la nivelul UE, acestea ar prefera să se aplice legislația comerciantului și să se modifice Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I). Organizațiile de întreprinderi recomandă să se evite pe cât posibil o abordare sectorială care ar putea duce la norme divergente pentru vânzările online și offline, precum și pentru bunuri față de conținutul digital. Marea majoritate a asociațiilor profesiilor juridice ar prefera norme armonizate la nivelul UE și același regim pentru contractele B2C și B2B.

În general, statele membre ar sprijini normele armonizate la nivelul UE, dar sunt prudente în ceea ce privește fezabilitatea politică și diferențierea între normele aplicabile vânzărilor online și offline. Unele dintre acestea ar prefera să se îmbunătățească punerea în aplicare, asigurarea respectării și evaluarea legislației existente înainte de a se elabora norme noi. Marea majoritate a respondenților din partea statelor membre sunt de acord să fie incluse numai contractele B2C. În plus, un număr important de state membre se opun explicit oricărei forme de aplicare a legislației comerciantului și, prin urmare, modificării Regulamentului Roma I.

În ceea ce privește conținutul normelor, majoritatea asociațiilor de consumatori susțin alegerea liberă a măsurilor reparatorii, în timp ce majoritatea respondenților din partea mediului de afaceri pledează în favoarea unei ierarhii a măsurilor reparatorii pentru consumatorii din întreaga UE. Opiniile statelor membre sunt împărțite: în timp ce unele state membre sunt în favoarea unei ierarhii a măsurilor reparatorii, altele ar sprijini alegerea liberă a măsurilor reparatorii de către consumator. Majoritatea respondenților din rândul profesiilor juridice sunt în favoarea alegerii libere a măsurilor reparatorii de care dispun consumatorii, în timp ce alții preferă menținerea unei ierarhii a acestora, eventual negociabilă între părți. În ceea ce privește inversarea sarcinii probei, organizațiile de consumatori pledează pentru o perioadă mai lungă de 6 luni (în general 2 ani) și practic toate acestea sunt în favoarea prelungirii perioadei de garanție legală. Întreprinderile ar dori menținerea perioadei actuale de 6 luni pentru inversarea sarcinii probei și ar sprijini armonizarea deplină a perioadei actuale de 2 ani pentru garanția legală. Statele membre și profesiile juridice ar sprijini, în general, menținerea normelor existente pentru inversarea sarcinii probei și garanția legală.

- **Obținerea și utilizarea opiniei experților**

Comisia s-a bazat pe mai multe studii economice și juridice care au fost comandate fie special în scopul prezentei inițiative, fie ca parte a strategiei privind piața unică digitală. Printre acestea se numără un sondaj realizat în 2015 în vederea identificării principalelor obstacole

transfrontaliere în calea pieței unice digitale³¹, statisticile Eurostat pentru 2014, sondajele Eurobarometru și un grup de consultare a IMM-urilor³².

Un studiu de drept comparat a oferit o imagine de ansamblu asupra normelor obligatorii aplicabile obligațiilor contractuale în contractele de vânzare de bunuri la distanță, în special online.

• **Evaluarea impactului**

La 16 octombrie 2015, Comitetul de analiză a reglementării a prezentat un prim aviz privind proiectul de evaluare a impactului, care a fost modificat ținând seama de observațiile Comitetului și a fost prezentat din nou. Comitetul a prezentat, la 9 noiembrie 2015, cel de al doilea aviz prin care a aprobat proiectul de evaluare a impactului sub rezerva unor observații.³³

Raportul revizuit privind evaluarea impactului și rezumatul acestuia sunt publicate împreună cu propunerile.³⁴

Opțiunile de politică analizate

Pe lângă analizarea consecințelor pe care le-ar avea lipsa unei schimbări a politicii, evaluarea impactului a analizat următoarele alternative de politică: (i) opțiunea 1: norme specifice pe deplin armonizate pentru bunuri și pentru conținutul digital; (ii) opțiunea 2: aplicarea legislației comerciantului combinată cu normele armonizate existente pentru bunuri / norme specifice pe deplin armonizate pentru conținutul digital; (iii) opțiunea 3: nicio schimbare a politicii privind bunurile și norme specifice pe deplin armonizate pentru conținutul digital; (iv) opțiunea 4: nicio schimbare a politicii privind bunurile și norme minime de armonizare pentru conținutul digital; (v) opțiunea 5: un model de contract european facultativ combinat cu o marcă de încredere a UE.

Pe baza unei analize comparative a impactului acestor opțiuni, în urma raportului de evaluare a impactului s-a ajuns la concluzia că opțiunea 1 ar răspunde cel mai bine obiectivelor de politică. Această opțiune va reduce costurile legate de dreptul contractelor pentru comercianți și va facilita comerțul electronic transfrontalier. Întreprinderile vor putea să se bazeze în mare măsură pe propria legislație atunci când fac vânzări transfrontaliere întrucât principalele norme care sunt relevante pentru comerțul transfrontalier vor fi aceleași în toate statele membre. Deși noile norme privind vânzările de bunuri online vor duce la anumite costuri punctuale de adaptare pentru întreprinderile care efectuează vânzări online, aceste costuri vor

31 A se vedea în special:

- GfK pentru Comisia Europeană, „Consumer survey identifying the main cross-border obstacles to the Digital Single Market and where they matter most” (Sondaj în rândul consumatorilor pentru identificarea principalelor obstacole în calea pieței unice digitale), 2015 http://ec.europa.eu/consumers/consumer_evidence/market_studies/obstacles_dsm/docs/21.09_dsm_final_report.pdf

- Sondajul Eurostat privind utilizarea TIC în gospodării și de către persoanele fizice (2014).

- Studiul comparativ privind contractele de cloud computing, (2014) DLA Piper, p. 33 și următoarele; Analiza cadrului juridic aplicabil și sugestii privind conturarea unui model de sistem pentru protecția consumatorilor în legătură cu contractele de cloud computing; Universitatea din Amsterdam: Centrul pentru Studiul Dreptului European al Contractelor (CSECL), Institutul pentru legea informației (IViR): Centrul pentru drept și economie din Amsterdam (ACLE) p. 32 și următoarele.

- Eurobarometru Flash nr. 413 „Companii angajate în activități online” (2015) http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_413_en.pdf

- Studiul economic privind produsele cu conținut digital pentru consumatori, ICF International, 2015.

32 Un grup de consultare a IMM-urilor organizat în 2011 în cadrul Rețelei întreprinderilor europene, prin care s-au colectat răspunsuri de la 1047 de microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii.

33 Avizul Comitetului de analiză a reglementării poate fi consultat la adresa: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm

34 Raportul de evaluare a impactului și rezumatul acestuia sunt disponibile la adresa: http://ec.europa.eu/justice/contract/index_en.htm

fi compensate prin economiile la nivelul costurilor generate de posibilitatea de a vinde peste tot în UE fără costuri suplimentare legate de dreptul contractelor ca urmare a normelor pe deplin armonizate. În special întreprinderile mici vor beneficia de avantajele noilor norme în comparație cu situația actuală, dat fiind că economiile de costuri generate de normele transfrontaliere pe deplin armonizate pentru bunuri vor fi cu atât mai semnificative cu cât întreprinderea este mai mică. Prin urmare, noile norme vor oferi întreprinderilor un mediu sigur din punct de vedere juridic și propice afacerilor. Consumatorii vor dispune de un set clar de drepturi în întreaga UE și, prin urmare, vor avea mai multă încredere să cumpere bunuri și să acceseze conținut digital la nivel transfrontalier. Cu toate că în câteva state membre s-a putea ca nivelul de protecție să scadă în ceea ce privește anumite aspecte individuale, această opțiune va duce la o creștere semnificativă a nivelului actual general de protecția a consumatorilor din UE în temeiul Directivei 1999/44/CE, în special prin prelungirea perioadei de inversare a sarcinii probei la doi ani. Deși statele membre nu vor putea să adopte sau să mențină norme de protecție a consumatorilor cu un nivel de protecție mai ridicat, se va garanta în general un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și se va îmbunătăți asigurarea respectării transfrontaliere a normelor. Se va crea astfel o situație avantajoasă atât pentru întreprinderi, cât și pentru consumatori. Concurența va fi intensificată, ceea ce va duce la o creștere generală a schimburilor comerciale și, prin urmare, va oferi consumatorilor mai multe posibilități de alegere la prețuri mai competitive, cu beneficii macroeconomice semnificative pentru UE.

Lipsa unei schimbări de politică nu ar contribui la atingerea obiectivelor pieței unice digitale și ar risca să aibă un impact economic negativ în comparație cu situația actuală.

Opțiunea 2 ar duce la creșterea stimulentei pentru oferta transfrontalieră întrucât comercianții ar putea să își vândă produsele la nivel transfrontalier pe baza propriei lor legislații. Consumatorii ar putea beneficia, într-o anumită măsură, de mai multe posibilități de alegere și de prețuri mai mici. În anumite cazuri, consumatorii ar putea beneficia de un eventual nivel de protecție a consumatorilor mai ridicat în temeiul legislației comerciantului în cazul în care aceasta depășește propria lor legislație națională în anumite aspecte. Cu toate acestea, ca urmare a aplicării legislației comerciantului pentru vânzarea de bunuri online și, astfel, prin derogare de la Regulamentul (CE) nr. 593/2008 (Roma I), consumatorii europeni nu vor mai beneficia de nivelul de protecție a consumatorilor mai ridicat pe care le-ar putea oferi legislația lor națională, dacă punerea în aplicare a acesteia depășește dispozițiile Directivei 1999/44/CE, în comparație cu nivelul de protecție oferit de legislația comerciantului. Acest lucru ar avea un impact negativ asupra încrederii consumatorilor de a face cumpărături la nivel transfrontalier. În plus, este foarte probabil ca o astfel de modificare să nu poată fi limitată la comercianții din UE, ceea ce ar avea drept rezultat eliminarea protecției oferite de normele de drept obligatorii în materie de contracte de consum în tranzacțiile cu comercianții din țări terțe.

În cazul opțiunilor 3 și 4, s-ar menține obstacolele în calea comerțului transfrontalier care sunt legate de dreptul contractelor pentru bunuri.

Opțiunea 5 ar putea ajuta întreprinderile să vândă bunuri în întreaga UE și ar oferi consumatorilor un nivel de protecție satisfăcător, dar va depinde foarte mult de conținutul normelor din modelul de contract care urmează să fie convenit de către industrie și de măsura în care întreprinderile din UE utilizează și acceptă marca de încredere. Consumatorii ar putea avea mai multă încredere să cumpere de la comercianții străini cărora li s-a atribuit marca de încredere a UE. Cu toate acestea, comercianții ar fi în continuare obligați să respecte normele naționale obligatorii din țara de reședință obișnuită a consumatorului atunci când acestea prevăd un nivel de protecție a consumatorilor mai ridicat decât normele din modelul de

contract și, prin urmare, ar trebui să suporte în continuare costuri legate de dreptul contractelor.

Principalele efecte ale propunerii

Evaluarea impactului analizează impactul ambelor propuneri, și anume al Directivei privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și al Directivei privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri.

Cele două propuneri vor elimina barierele în calea comerțului online transfrontalier care sunt legate de dreptul contractelor, atât pentru consumatori, cât și pentru comercianți. Înlăturarea acestor obstacole este un stimulent pentru comerțul transfrontalier: dacă s-ar elimina barierele legate de dreptul contractelor, numărul întreprinderilor care vând online dincolo de frontierele naționale ar crește cu aproximativ 122 000 de întreprinderi. Exporturile în interiorul UE ar putea crește cu aproximativ 1 miliard EUR. Intensificarea concurenței pe piața vânzărilor online cu amănuntul va duce la scăderea prețurilor cu amănuntul în toate statele membre, cu o scădere de - 0,25 % în medie la nivelul UE. Ca urmare a acestei scăderi a prețurilor și a creșterii încrederii consumatorilor datorită drepturilor uniforme la nivelul UE, cererea din partea consumatorilor va crește. Consumul casnic, care reflectă bunăstarea consumatorilor, ar crește în fiecare stat membru cu o medie la nivelul UE de + 0,23 %, ceea ce reprezintă aproximativ 18 miliarde EUR. Între 7,8 și 13 milioane de noi consumatori ar începe să efectueze achiziții online transfrontaliere. Suma medie cheltuită anual de fiecare cumpărător transfrontalier ar crește, de asemenea, cu 40 EUR. Această creștere a ofertei și a cererii va avea efecte directe asupra principalelor variabile macroeconomice în fiecare stat membru și în UE în ansamblul său. În general, se preconizează că PIB-ul real al UE va înregistra o creștere permanentă cu aproximativ 4 miliarde EUR pe an.

Cine ar fi afectat și în ce mod

Întreprinderile vor avea de suportat costuri pentru a se conforma noii directive, dar, în final, beneficiile generate de normele pe deplin armonizate vor fi mai importante, permițând exportul de bunuri și conținut digital în întreaga UE. Prin punerea în aplicare a noilor norme, întreprinderile nu vor mai fi obligate, în mare măsură, să își adapteze clauzele contractuale la legislațiile altor state membre, indiferent de numărul de state membre în care fac vânzări. IMM-urile nu vor fi scutite de noua legislație, întrucât derogările ar reduce încrederea consumatorilor atunci când cumpără de la aceste întreprinderi. Nu există nicio justificare pentru ca nivelul de protecție oferit consumatorilor atunci când cumpără de la IMM-uri să fie mai redus decât atunci când cumpără de la vânzători de dimensiuni mai mari. De asemenea, o derogare ar submina beneficiile aduse IMM-urilor de aplicarea unui set unic de norme în întreaga UE. Dimpotrivă, inițiativa va aduce beneficii în special IMM-urilor, care sunt mai afectate de costurile legate de adaptarea contractelor la normele obligatorii ale altor state membre și sunt mai frecvent limitate la piața lor internă decât concurenții lor mai mari. Comerțul transfrontalier este un mijloc important pentru aceste întreprinderi de a beneficia de avantajele economiilor de scară. IMM-urile se confruntă cu probleme în găsirea de noi clienți. Această problemă ar fi mai ușor de depășit în contextul vânzărilor online, întrucât internetul permite vânzările online la costuri reduse față de comerțul offline.

În ceea ce privește bunurile, în special, întreprinderile care în prezent vând numai „față în față” nu vor trebui să suporte niciun cost de adaptare. Întreprinderile care vând deja online consumatorilor din alte state membre sau care doresc să facă acest lucru vor beneficia în mod

direct de economiile de costuri ca urmare a normelor pe deplin armonizate la nivelul UE. Întreprinderile care în prezent fac vânzări atât online, cât și „față în față” nu vor trebui să suporte, în practică, costuri suplimentare din cauza unor regimuri diferite, întrucât o fragmentare a normelor aplicabile vânzărilor de bunuri online și „față în față” este puțin probabilă sau nu va avea probabil un impact semnificativ. În cazul în care ar apărea astfel de costuri, acestea ar fi limitate și numai pentru o scurtă perioadă de tranziție. În opinia reprezentanților mediului de afaceri cu amănuntul, întreprinderile care vând prin canale multiple ar putea de fapt să facă față unor eventuale diferențe tranzitorii dintre regimurile aplicabile vânzărilor de bunuri online și „față în față” prin aplicarea standardelor mai ridicate pentru toate vânzările, funcționând astfel pe baza unui singur model de afaceri.

Pentru întreprinderi, aplicarea noilor norme va impune o serie de obligații în relațiile acestora cu consumatorii. Cu toate acestea, multe dintre aceste obligații sunt deja cuprinse în legislațiile naționale, într-o măsură și la un nivel diferite, ca urmare a legislației de armonizare minimă a UE, ceea ce înseamnă că sunt deja cunoscute de către întreprinderi. În ceea ce privește în special prelungirea perioadei pentru inversarea sarcinii probei de la 6 luni la doi ani, nu se așteaptă ca aceasta să aibă un impact semnificativ asupra întreprinderilor, întrucât conform unor date recente numai un număr mic de întreprinderi insistă, în practică, asupra obligației consumatorilor de a dovedi răspunderea comerciantului pe parcursul întregii perioade de garanție legală de 2 ani și inversarea sarcinii probei se aplică adesea de facto pentru întreaga perioadă de garanție legală de 2 ani, cu foarte puține schimbări în comportamentul comercianților în această privință înainte sau după cele 6 luni.³⁵

Nivelul de protecție a consumatorilor va crește față de nivelul existent în UE. Acest lucru este valabil, în special, având în vedere prelungirea perioadei de inversare a sarcinii probei la doi ani, prin alinierea acesteia la perioada de garanție legală. În comparație cu standardele naționale, toți consumatorii din UE vor beneficia din acest punct de vedere de un nivel mai ridicat de protecție (cu excepția a două state membre în care nivelul va rămâne același). Acest nivel de protecție mai ridicat va facilita exercitarea de către consumatori a drepturilor lor și se preconizează că va spori considerabil încrederea consumatorilor, aspect deosebit de relevant pentru achizițiile transfrontaliere având în vedere că acestea presupun o anumită distanță. În ceea ce privește nivelul de protecție a consumatorilor în legătură cu alte aspecte, cum ar fi obligația consumatorului de a notifica vânzătorului defectul și dreptul consumatorului de a rezilia contractul chiar și în cazul în care neexecutarea obligațiilor este minoră, în comparație cu standardele naționale actuale, propunerea va avea drept rezultat un nivel de protecție mai ridicat în majoritatea cazurilor, în timp ce într-un număr limitat de state membre s-ar putea să scadă anumite drepturi suplimentare legate de câteva aspecte individuale. Cu toate acestea, se va asigura în general un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și se va îmbunătăți asigurarea respectării normelor. În plus, consumatorii nu numai că vor avea acces la o gamă mai variată de produse de la comercianții din întreaga UE la prețuri competitive, ci vor putea beneficia, de asemenea, de o calitate mai bună și de produse mai durabile, în conformitate cu pachetul de măsuri al Comisiei Europene privind economia circulară.

- **Drepturi fundamentale**

Propunerea privind vânzarea online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri va avea un impact pozitiv asupra mai multor drepturi protejate în temeiul Cartei drepturilor fundamentale a UE, în special articolul 38 privind protecția consumatorilor și articolul 16 privind libertatea de a desfășura o activitate comercială.

³⁵ „Consumer market study on the functioning of Legal and Commercial Guarantees for consumers in the EU” (Studiu de piață în rândul consumatorilor privind funcționarea garanțiilor legale și comerciale pentru consumatori în UE) (2015, urmează să fie publicat).

Un set de norme pe deplin armonizate aplicabile vânzărilor de bunuri online va asigura un nivel de protecție a consumatorilor ridicat și pe deplin armonizat în întreaga UE, în conformitate cu articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale, oferind consumatorilor drepturi clare și specifice atunci când cumpără bunuri online pe piața națională sau din alte state membre. Aceste norme vor înlocui totuși actualele norme naționale în vigoare pentru bunuri, ceea ce ar putea scădea nivelul de protecție de care beneficiază consumatorii în anumite state membre.

Un set de norme pe deplin armonizate pentru vânzările de bunuri online va contribui, de asemenea, la atingerea obiectivului de la articolul 16, întrucât întreprinderilor le va fi mai ușor să comercializeze bunuri în UE, atât la nivel național, cât și la nivel transfrontalier. Prin urmare, se va consolida capacitatea acestora de a-și extinde activitatea.

În cele din urmă, drepturile clare care decurg din legislația în materie de contracte contribuie la îndeplinirea obiectivului de la articolul 47 (Dreptul la o cale de atac eficientă) întrucât acestea ar putea îmbunătăți capacitatea cetățenilor de a-și exercita dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe. Noile norme ar trebui să precizeze căile de soluționare disponibile în caz de litigiu.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere nu va avea implicații bugetare.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planuri de transpunere și măsuri de monitorizare, evaluare și raportare**

Statele membre vor trebui să transmită Comisiei măsurile de transpunere a Directivei privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri. Aceste măsuri vor defini textul legislației adoptate de către statele membre. Comisia va monitoriza aceste măsuri pentru a garanta că sunt conforme cu directiva.

- **Documente explicative**

În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită împreună cu notificarea măsurilor de transpunere unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.

- **Explicația detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Propunerea conține 21 de articole. Multe dintre aceste dispoziții își au originea în Directiva 1999/44/CE sau în propunerea de Regulament privind legislația europeană comună în materie de vânzare.

Articolul 1 stabilește obiectul și domeniul de aplicare ale directivei prin clarificarea faptului că directiva prevede anumite norme privind conformitatea, măsurile reparatorii și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii. În evaluarea impactului, care însoțește prezenta propunere, nu au fost identificate probleme în ceea ce privește tranzacțiile B2B. Prin urmare,

prezenta directivă nu abordează aceste aspecte. Prezenta directivă nu se aplică bunurilor precum DVD-urile și CD-urile care încorporează conținut digital în așa fel încât bunurile funcționează numai ca suport al conținutului digital și nici contractelor la distanță pentru prestarea de servicii. Aceasta se aplică însă bunurilor precum aparatele de uz casnic sau jucăriile în care conținutul digital este încorporat în așa fel încât funcțiile sale sunt subordonate funcționalităților principale ale bunurilor și funcționează ca parte integrantă a bunurilor. În plus, atunci când contractul de vânzare prevede atât vânzarea de bunuri, cât și prestarea de servicii, prezenta directivă se aplică numai părții referitoare la vânzarea de bunuri.

Articolul 2 conține o listă de definiții ale termenilor utilizați în cuprinsul directivei. Unele definiții sunt preluate din acquis-ul actual (cum ar fi, de exemplu, definițiile termenilor „consumator” sau „bunuri”) și, dat fiind că se referă la aceleași concepte, ar trebui să se aplice și să fie interpretate într-un mod consecvent cu acquis-ul. Alte dispoziții provin din Directiva 2011/83/UE sau din propunerea de Regulament privind legislația europeană comună în materie de vânzare.

Articolul 3 stabilește că prezenta directivă este o directivă de armonizare deplină. Statele membre nu vor putea să adopte sau să mențină norme legislative mai restrictive sau mai permissive decât cerințele directivei. Articolul 3, coroborat cu articolul 1, are, de asemenea, efectul de a stabili că statele membre pot în continuare să legifereze în domeniile care nu sunt incluse în domeniul de aplicare al directivei.

Articolul 4 stabilește criteriile de conformitate pe care trebuie să le îndeplinească bunurile pentru a fi conforme cu contractul. Bunurile trebuie să corespundă în primul rând cu ceea ce s-a promis în contract. De asemenea, acest articol clarifică o regulă implicită potrivit căreia conformitatea bunurilor nu este evaluată numai în raport cu clauzele contractuale, ci ar trebui să se aplice și o combinație de criterii subiective și obiective pentru a proteja interesele legitime ale ambelor părți la un contract de vânzare. Aceste criterii obiective suplimentare sunt prevăzute la articolele 5, 6 și 7.

Articolul 5 stabilește criterii obiective pentru conformitatea bunurilor. În lipsa unor clauze contractuale explicite care precizează criteriile de conformitate, bunurile trebuie să respecte aceste criterii obiective.

Articolul 6 explică faptul că o lipsă de conformitate care se datorează unei instalări incorecte a bunurilor trebuie considerată drept o lipsă de conformitate a bunurilor în sine în cazul în care motivul pentru instalarea incorectă ține de răspunderea vânzătorului.

Articolul 7 conține o cerință de conformitate suplimentară legată de viciile juridice pe care le-ar putea avea bunurile. Această regulă impune ca bunurile să fie libere de orice drepturi ale terților, inclusiv cele bazate pe proprietatea intelectuală.

Articolul 8 precizează în ce moment trebuie să fie reunite condițiile pentru lipsa de conformitate pentru a angaja răspunderea juridică a vânzătorului în caz de neexecutare a obligațiilor. În general, acesta este momentul în care se realizează transferul riscului, ca și în Directiva 2011/83/UE, și anume momentul în care consumatorul sau un terț desemnat de consumator, inclusiv un transportator, însărcinat de către consumator, obține controlul asupra bunurilor. În cazul în care bunurile trebuie să fie instalate, momentul relevant pentru stabilirea conformității este momentul în care instalarea este completă sau după ce consumatorul a avut la dispoziție o perioadă de timp rezonabilă pentru instalare, dar, în orice caz, nu mai târziu de

30 de zile de la momentul în care se realizează transferul riscului. În cele din urmă, articolul 8 alineatul (3) transferă vânzătorului sarcina probei în ceea ce privește lipsa de conformitate pentru o perioadă de doi ani.

Articolul 9 enumeră măsurile reparatorii de care dispune consumatorul în cazul lipsei de conformitate, prin armonizarea deplină a ordinii în care măsurile reparatorii pot fi exercitate. Într-o primă etapă, consumatorul ar trebui să aibă dreptul ca bunurile să fie reparate sau înlocuite într-un termen rezonabil și fără vreun inconvenient semnificativ. În a doua etapă, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la o reducere de preț sau la rezilierea contractului în cazul în care lipsa de conformitate nu este sau nu poate fi remediată prin reparare sau înlocuire. Acest articol conferă, de asemenea, consumatorului dreptul de a refuza executarea propriilor obligații până când bunurile nu sunt puse în conformitate.

Articolul 10 impune vânzătorului obligația, atunci când remediază lipsa de conformitate prin înlocuirea bunurilor, de a lua înapoi bunurile înlocuite, pe cheltuiala sa. Vânzătorul poate să ia înapoi bunurile defecte și să instaleze el însuși noile bunuri sau să asigure instalarea acestora de către un terț pe cheltuiala vânzătorului. De asemenea, articolul clarifică faptul că consumatorul nu ar trebui să fie obligat să plătească pentru utilizarea bunurilor înlocuite în perioada care a precedat înlocuirea.

Articolul 11 clarifică faptul că este la latitudinea consumatorului să aleagă între reparare și înlocuire, cu excepția cazului în care opțiunea aleasă ar fi disproporționată în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă ori aceasta ar fi imposibilă sau ilegală. Acest articol prevede, de asemenea, criteriile pentru a se evalua dacă opțiunea aleasă este disproporționată în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă.

Articolul 12 oferă îndrumări cu privire la modul în care se calculează reducerea prețului.

Articolul 13 reglementează modalitățile și efectele exercitării dreptului de a rezilia contractul. Dreptul de a rezilia contractul reprezintă o măsură reparatorie de ultimă instanță care se aplică atunci când alte modalități de a remedia lipsa de conformitate nu sunt fezabile sau au eșuat. Consumatorul ar trebui să beneficieze de acest drept și în cazul în care lipsa de conformitate este minoră. Acest articol precizează că rezoluțiunea contractului poate fi notificată prin orice mijloc de comunicare din partea consumatorului și că aceasta ar trebui să fie numai parțială atunci când lipsa de conformitate se referă numai la o parte din bunurile livrate în cadrul contractului. Cu toate acestea, în cazul în care lipsa de conformitate poate justifica rezoluțiunea contractului în ansamblul său, această măsură reparatorie nu ar trebui să se limiteze numai la rezoluțiunea parțială. Articolul 13 reglementează în continuare restituirea ca urmare a rezoluțiunii, prevăzând că vânzătorul ar trebui să ramburseze în cel mult 14 zile prețul plătit, pe cheltuiala sa, și consumatorul ar trebui să returneze produsele defecte pe cheltuiala vânzătorului. În sfârșit, acest articol reglementează obligațiile consumatorului, în anumite condiții restrânse, de a plăti echivalentul bănesc al bunurilor în cazul în care bunurile nu pot fi returnate și, de asemenea, de a plăti într-o măsură limitată pentru scăderea valorii bunurilor.

Articolul 14 menține termenul de doi ani în care sunt disponibile măsurile reparatorii în temeiul prezentei directive. În cazul în care, în anumite state membre, drepturile de care dispun consumatorii în temeiul articolului 9 pot fi supuse unui termen de prescripție, acest termen nu poate expira mai devreme.

Articolul 15 prevede cerințele de transparență pentru garanțiile comerciale emise de vânzători, de exemplu în ceea ce privește modul de furnizare și conținutul pe care ar trebui să le aibă un certificat de garanție. În plus, acest articol prevede că garanția este obligatorie pentru vânzător în conformitate cu condițiile conținute în materialele publicitare, în informațiile precontractuale și în certificatul de garanție. Se clarifică faptul că, în cazul în care condițiile conținute, de exemplu, în materialele publicitare diferă de cele incluse în certificatul de garanție, ar trebui să prevaleze condițiile cele mai avantajoase pentru consumatori.

Articolul 16 conferă vânzătorului dreptul la o acțiune în regres în cazul unui act sau al unei omisiuni a unei persoane în etapele anterioare ale unei serii de tranzacții care antrenează răspunderea juridică a vânzătorului față de consumator pentru lipsa de conformitate. Modalitățile de exercitare a acestui drept trebuie reglementate de legislația națională a statelor membre.

Articolul 17 impune statelor membre obligația să se asigure că există mijloace adecvate și eficiente pentru a garanta respectarea prezentei directive.

Articolul 18 stabilește caracterul obligatoriu al normelor de drept în materie de contracte de consum prevăzute în prezenta directivă clarificând, prin intermediul unei dispoziții tipice, că orice abatere de la cerințele conținute în directivă care este în detrimentul consumatorului nu este obligatorie pentru consumator.

Articolul 19 prevede modificări ale altor acte legislative ale UE. Acesta modifică Directiva 1999/44/CE pentru a evita suprapunerile dintre cele două instrumente. Articolul 19 adaugă, de asemenea, o trimitere la prezenta directivă în anexa la Regulamentul (CE) nr. 2006/2004, astfel încât să se faciliteze cooperarea transfrontalieră în materie de asigurare a respectării prezentei directive. Acesta adaugă, de asemenea, o trimitere la prezenta directivă în anexa 1 la Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor,³⁶ astfel încât să se garanteze protejarea intereselor colective ale consumatorilor prevăzute în prezenta directivă.

Articolul 20 stabilește termenul de transpunere pe care trebuie să îl respecte statele membre.

Articolul 21 stabilește data intrării în vigoare.

Articolul 22 specifică destinatarii directivei.

36 JO L110, 1.5.2009, p.30

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri**

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,
 având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,
 având în vedere propunerea Comisiei Europene,
 după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,
 având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European³⁷,
 în conformitate cu procedura legislativă ordinară,
 întrucât:

- (1) Pentru a rămâne competitivă pe piețele mondiale, Uniunea Europeană trebuie să ofere răspunsuri adecvate la numeroasele provocări generate în prezent de o economie care se bazează din ce în ce mai mult pe tehnologie. Strategia privind piața unică digitală³⁸ stabilește un cadru cuprinzător care facilitează integrarea dimensiunii digitale pe piața unică. Primul pilon al strategiei se referă la fragmentarea comerțului din interiorul UE prin abordarea tuturor obstacolelor majore care împiedică dezvoltarea comerțului electronic transfrontalier.
- (2) Pentru realizarea unei veritabile piețe unice digitale, este necesară armonizarea anumitor aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, luând ca bază un nivel ridicat de protecție a consumatorilor.
- (3) Comerțul electronic este principalul factor de creștere pe piața unică digitală. Cu toate acestea, potențialul său de creștere este departe de a fi exploatat în totalitate. Pentru a consolida competitivitatea Uniunii și pentru a stimula creșterea economică, Uniunea trebuie să acționeze rapid și să încurajeze actorii economici să valorifice pe deplin potențialul oferit de piața unică digitală. Întregul potențial al pieței digitale unice poate fi valorificat numai dacă toți participanții de pe piață beneficiază de un acces facil la vânzările online de bunuri și sunt în măsură să se angajeze cu încredere în tranzacții comerciale electronice. Normele de dreptul contractelor pe baza cărora participanții de pe piață încheie tranzacții se numără printre factorii principali care influențează deciziile întreprinderilor de a oferi online bunuri la nivel transfrontalier. Normele respective afectează și disponibilitatea consumatorilor de a accepta și de a avea încredere în acest tip de achiziție.

³⁷ JO C [...], [...], p. [...].

³⁸ COM(2015) 192 final.

- (4) Deși vânzările online de bunuri constituie marea majoritate a vânzărilor la distanță din UE, prezenta directivă ar trebui să conțină dispoziții referitoare la toate canalele de vânzare la distanță, inclusiv comenzile prin telefon și poștă, pentru a se evita orice denaturare nejustificată a concurenței și pentru a crea condiții de concurență echitabile pentru toate întreprinderile care efectuează vânzări la distanță.
- (5) Normele UE aplicabile vânzărilor online și altor tipuri de vânzare la distanță de bunuri sunt încă fragmentate, deși a fost deja realizată o armonizare deplină a normelor referitoare la cerințele de informare precontractuală, a dreptului de retractare și a condițiilor de livrare. Alte elemente contractuale esențiale, cum ar fi criteriile de conformitate, măsurile reparatorii și modalitățile de exercitare a acestora pentru bunurile care nu sunt conforme cu contractul, fac obiectul unei armonizări minime în Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului³⁹. Statelor membre li s-a permis să prevadă standarde mai restrictiv decât cele ale Uniunii și să introducă norme care să asigure un nivel și mai ridicat de protecție a consumatorilor. În cadrul acestui demers, statele membre au acționat cu privire la diverse aspecte și în grade diferite. Prin urmare, în prezent, dispozițiile naționale de transpunere a legislației Uniunii în materie de contracte de consum diferă în mod semnificativ în ceea ce privește elementele esențiale ale unui contract de vânzare, cum ar fi absența sau existența unei ierarhii a măsurilor reparatorii, perioada garanției legale, perioada de inversare a sarcinii probei sau notificarea defectului către vânzător.
- (6) Disparitățile existente ar putea avea un efect negativ asupra întreprinderilor și consumatorilor. În conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului⁴⁰, întreprinderile care își direcționează activitățile către consumatorii din alte state membre trebuie să țină seama de normele de drept obligatorii în materie de contracte de consum din țara de reședință obișnuită a consumatorului. Întrucât aceste norme diferă de la un stat membru la altul, întreprinderile se pot confrunta cu costuri suplimentare. În consecință, multe întreprinderi ar putea prefera să își continue activitatea pe piața internă sau să exporte numai către unul sau două state membre. Această alegere a minimizării expunerii la costurile și riscurile asociate cu comerțul electronic transfrontalier duce la pierderea unor oportunități de expansiune comercială și de economii de scară. În mod special sunt afectate întreprinderile mici și mijlocii.
- (7) Deși consumatorii se bucură de un nivel ridicat de protecție atunci când fac cumpărături din străinătate, online sau prin alte mijloace la distanță, ca urmare a aplicării Regulamentului (CE) nr. 593/2008, fragmentarea are un impact negativ și asupra nivelului de încredere a consumatorilor în comerțul electronic. Cu toate că la această lipsă de încredere contribuie o serie de factori, incertitudinea cu privire la principalele drepturi contractuale ocupă un loc important între preocupările consumatorilor. Această incertitudine există independent de protejarea sau nu a consumatorilor prin dispozițiile de drept obligatorii în materie de contracte de consum din statul lor membru de origine în cazul în care un vânzător își direcționează activitățile transfrontaliere către aceștia sau de încheierea sau nu de către consumatori a unor contracte transfrontaliere cu un vânzător, fără ca acesta din urmă să desfășoare activități comerciale în statul membru al consumatorului.

39 Directiva 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 mai 1999 privind anumite aspecte ale vânzării de bunuri de consum și garanțiile conexe, JO L 171, 7.7.1999, p. 12.

40 Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I), JO L 177, 4.7.2008, p. 6.

- (8) Pentru a remedia aceste probleme, întreprinderile și consumatorii ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe un set de norme specifice, complet armonizate pentru vânzările online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri. Sunt necesare norme uniforme în ceea ce privește mai multe elemente esențiale ale dreptului în materie de contracte de consum, care, în conformitate cu abordarea actuală bazată pe o armonizare minimă, au condus la disparități și la obstacole în calea comerțului în întreaga Uniune.
- (9) Existența unor norme de drept, pe deplin armonizate, în materie de contracte de consum le va permite comercianților să își ofere produsele în alte state membre. Întreprinderile vor avea costuri reduse, deoarece nu vor mai trebui să ia în considerare norme obligatorii diferite de protecție a consumatorilor și vor beneficia de o mai mare certitudine juridică atunci când vând la distanță către alte state membre, într-un mediu stabil de drept al contractelor.
- (10) Concurența intensă dintre comercianții cu amănuntul este probabil să conducă la o gamă mai variată de opțiuni și la prețuri mai competitive pentru consumatori, care vor beneficia de un înalt nivel de protecție și de creșterea nivelului de bunăstare prin intermediul unor norme specifice, pe deplin armonizate. Acest lucru, la rândul său, ar spori încrederea consumatorilor în comerțul transfrontalier la distanță, în special în cel online. Consumatorii vor putea face cumpărături la distanță, la nivel transfrontalier, cu mai multă încredere, știind că ar beneficia de aceleași drepturi pe întreg teritoriul Uniunii.
- (11) Prezenta directivă cuprinde norme care se aplică vânzărilor online și altor tipuri de vânzare la distanță de bunuri numai în ceea ce privește principalele elemente contractuale necesare pentru a depăși obstacolele legate de dreptul contractelor în cadrul pieței unice digitale. În acest scop, normele privind cerințele de conformitate, măsurile reparatorii aflate la dispoziția consumatorilor în cazul în care bunurile nu sunt conforme cu contractul și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii ar trebui să fie pe deplin armonizate, iar nivelul de protecție a consumatorilor ar trebui sporit față de cel oferit de Directiva 1999/44/CE.
- (12) În cazul în care un contract cuprinde elemente care țin atât de vânzarea de bunuri, cât și de prestarea de servicii, directiva ar trebui să se aplice numai părții referitoare la vânzarea de bunuri, în conformitate cu abordarea adoptată prin Directiva 2011/83/UE.
- (13) Prezenta directivă nu ar trebui să se aplice bunurilor precum DVD-urile și CD-urile care încorporează conținut digital în așa fel încât bunurile funcționează numai ca suport al conținutului digital. Cu toate acestea, prezenta directivă ar trebui să se aplice conținutului digital integrat în bunuri, cum ar fi aparatele de uz casnic sau jucăriile în care conținutul digital este incorporat în așa fel încât funcțiile sale sunt subordonate funcționalităților principale ale bunurilor și funcționează ca parte integrantă a bunurilor.
- (14) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere legislațiilor contractuale ale statelor membre în domenii care nu sunt reglementate de prezenta directivă. Statele membre ar trebui, de asemenea, să aibă libertatea de a oferi condiții mai detaliate cu privire la aspectele reglementate de prezenta directivă în măsura în care acestea nu sunt pe deplin armonizate prin prezenta directivă: acest lucru se referă la termenele de prescripție pentru exercitarea drepturilor consumatorilor, la garanțiile comerciale, precum și la acțiunea în regres de care beneficiază vânzătorul.
- (15) În cazul în care se referă la aceleași concepte, normele prevăzute de prezenta directivă ar trebui să se aplice și să fie interpretate într-un mod care să fie compatibil cu normele

Directivei 1999/44/CE și ale Directivei 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului⁴¹, astfel cum au fost interpretate de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

- (16) În scopul clarității juridice, directiva include o definiție a contractului de vânzare. Această definiție susține că acele contracte în care bunurile urmează a fi produse sau fabricate, inclusiv conform specificațiilor consumatorului, sunt, de asemenea, incluse în domeniul de aplicare al directivei.
- (17) Pentru a conferi claritate și certitudine vânzătorilor și consumatorilor, directiva ar trebui să definească noțiunea de contract. Această definiție urmează tradițiile comune tuturor statelor membre care prevăd că pentru ca un contract să existe este necesar un acord cu intenția de a da naștere unor obligații sau altor efecte juridice.
- (18) Pentru a găsi un echilibru între cerința securității juridice și un nivel adecvat de flexibilitate a normelor juridice, orice trimitere la ceea ce se poate aștepta de la o persoană sau de către o persoană în prezenta directivă ar trebui înțeleasă ca o trimitere la ceea ce se poate aștepta în mod rezonabil. Standardul privind caracterul rezonabil ar trebui să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura și scopul contractului, circumstanțele cazului, precum și uzanțele și practicile părților în cauză. În special, termenul rezonabil pentru finalizarea unei reparații sau înlocuiri ar trebui să fie determinat în mod obiectiv, având în vedere natura bunurilor și neconformitatea.
- (19) Pentru a oferi claritate cu privire la ceea ce poate aștepta un consumator de la un bun și ceea ce ar fi răspunzător vânzătorul în cazul neonorării livrării conform așteptărilor, este esențială armonizarea pe deplin a normelor în scopul de a determina conformitatea cu contractul. Aplicarea unei combinații de criterii subiective și obiective ar trebui să protejeze interesele legitime ale ambelor părți la un contract de vânzare. Conformitatea cu contractul ar trebui evaluată ținându-se seama nu numai de cerințele care au fost efectiv stabilite în contract – inclusiv în informațiile precontractuale care fac parte integrantă din contract – ci și de anumite cerințe obiective care constituie standardele așteptate în mod normal pentru bunuri, în special în ceea ce privește adecvarea pentru scopul acestora, ambalajul, instrucțiunile de instalare și calitățile și capacitățile de funcționare normale.
- (20) Un mare număr de bunuri de consum sunt destinate a fi instalate înainte de a putea fi utilizate cu folos de către consumatori. Prin urmare, orice neconformitate datorată unei instalări incorecte a bunurilor ar trebui considerată echivalentă unei neconformități cu contractul în cazul în care instalarea a fost efectuată de vânzător sau sub controlul vânzătorului, precum și în cazul în care bunurile au fost instalate de consumator, dar instalarea incorectă se datorează unor instrucțiuni de instalare incorecte.
- (21) Conformitatea ar trebui să acopere defectele materiale, precum și viciile juridice. Drepturile terților și alte vicii juridice ar putea împiedica efectiv consumatorul să beneficieze de bunurile respective în conformitate cu contractul atunci când titularul drepturilor obligă pe bună dreptate consumatorul să înceteze încălcarea acestor drepturi. Prin urmare, vânzătorul ar trebui să se asigure că bunurile nu sunt afectate de drepturi ale terților care ar împiedica consumatorii să beneficieze de bunurile respective în conformitate cu contractul.

41 Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului, JO L 304, 22.11.2011, p. 64

- (22) Întrucât libertatea contractuală în ceea ce privește criteriile de conformitate cu contractul ar trebui asigurată pentru a evita eludarea răspunderii pentru neconformitate și a garanta un nivel ridicat de protecție a consumatorilor, orice derogare de la normele obligatorii privind criteriile de conformitate și instalarea incorectă, care aduce atingere intereselor consumatorilor, este valabilă numai în cazul în care consumatorul a fost informat în mod expres și a consimțit explicit la aceasta în momentul încheierii contractului.
- (23) Asigurarea durabilității pe termen mai lung a produselor de consum este importantă pentru realizarea unor modele de consum mai sustenabile și a unei economii circulare. În mod similar, menținerea în afara pieței Uniunii a produselor neconforme prin consolidarea supravegherii pieței și furnizarea de stimulente adecvate operatorilor economici este esențială pentru a spori încrederea în piața unică. În acest scop, legislația Uniunii specifică anumitor produse este cea mai adecvată abordare pentru a introduce cerințele referitoare la durabilitate și alte cerințe legate de produs în ceea ce privește anumite tipuri sau grupe de produse, utilizând în acest scop criterii adaptate. Prezenta directivă ar trebui, așadar, să fie complementară obiectivelor urmărite în această legislație sectorială specifică a Uniunii. În măsura în care informațiile specifice legate de durabilitate sunt indicate într-o declarație precontractuală care face parte din contractul de vânzare, consumatorul ar trebui să fie în măsură să se bazeze pe acestea ca parte a criteriilor de conformitate.
- (24) Creșterea gradului de securitate juridică atât pentru consumatori, cât și pentru vânzători necesită o indicație clară privind momentul în care ar trebui evaluată conformitatea bunurilor cu contractele. Pentru a asigura coerența dintre prezenta directivă și Directiva 2011/83/UE, este oportun să se indice că momentul transferului riscului coincide cu momentul evaluării conformității bunurilor. Cu toate acestea, în cazul în care bunurile trebuie instalate, momentul relevant ar trebui adaptat.
- (25) Faptul că statele membre au posibilitatea ca, în mod facultativ, să mențină obligațiile de notificare pentru consumatori ar putea să le determine să piardă cu ușurință cererile de măsuri reparatorii în caz de întârziere sau lipsă a notificării, în special într-o tranzacție transfrontalieră, atunci când se aplică legislația unui alt stat membru și în cazul în care consumatorul nu este conștient de această obligație de notificare care rezultă din legea unui alt stat membru. Prin urmare, nu ar trebui instituită o obligație de notificare pentru consumatori. În consecință, statele membre ar trebui împiedicate să introducă sau să mențină cerința potrivit căreia consumatorul trebuie să notifice vânzătorului neconformitatea într-un anumit termen.
- (26) Pentru a permite întreprinderilor să se bazeze pe un singur set de norme în întreaga Uniune, este necesar să se armonizeze pe deplin perioada de timp pe parcursul căreia sarcina probei pentru neconformitate este inversată în favoarea consumatorului. În primii doi ani, pentru a beneficia de prezumția neconformității, consumatorul ar trebui să demonstreze doar faptul că bunul respectiv nu este conform, fără a fi necesar să dovedească faptul că neconformitatea exista efectiv la momentul relevant pentru stabilirea conformității. Pentru a spori gradul de securitate juridică în ceea ce privește măsurile reparatorii disponibile în caz de neconformitate cu contractul și pentru a elimina unul dintre principalele obstacole care împiedică piața unică digitală, ar trebui prevăzută o armonizare completă a ordinii în care pot fi exercitate măsurile reparatorii. În special, consumatorul ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între reparație sau înlocuire ca o primă măsură reparatorie care ar trebui să contribuie la menținerea relației contractuale și a încrederii reciproce. În plus, permițându-le consumatorilor să

solicite o reparație ar trebui să se încurajeze un consum sustenabil și s-ar putea contribui la o mai mare durabilitate a produselor.

- (27) Alegerea consumatorului între reparație și înlocuire ar trebui limitată numai în cazul în care opțiunea aleasă ar fi disproporționată în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă, ar fi imposibilă sau ilegală. De exemplu, ar putea fi disproporționat să se solicite înlocuirea unor bunuri din cauza unei zgârieturi minore în cazul în care această înlocuire ar crea costuri semnificative, în condițiile în care, totodată, zgârietura ar putea fi reparată cu ușurință.
- (28) În cazul în care vânzătorul nu a remediat neconformitatea printr-o reparație sau înlocuire, fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator și într-un termen rezonabil, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la o reducere de preț sau la rezoluțiunea contractului. În special, orice reparație sau înlocuire trebuie realizată cu succes în acest interval de timp rezonabil. Ce înseamnă un termen rezonabil ar trebui să se stabilească în mod obiectiv, având în vedere natura bunurilor și neconformitatea. În cazul în care, după trecerea perioadei rezonabile, vânzătorul nu a reușit să remedieze neconformitatea constatată, consumatorul nu ar trebui obligat să accepte orice altă încercare a vânzătorului în raport cu aceeași neconformitate.
- (29) Având în vedere că dreptul la rezoluțiunea contractului din cauza neconformității este o măsură reparatorie importantă care se aplică în cazul în care reparația sau înlocuirea nu este fezabilă sau a eșuat, consumatorul ar trebui să beneficieze și de dreptul la rezoluțiunea contractului în cazul în care neconformitatea este minoră. S-ar oferi astfel un stimulent puternic de a remedia, într-un stadiu incipient, toate cazurile de neconformitate. Pentru ca dreptul la rezoluțiunea contractului să devină efectiv pentru consumatori, în cazul în care consumatorul achiziționează mai multe bunuri, unele dintre acestea fiind un accesoriu al articolului principal pe care consumatorul nu le-ar fi achiziționat fără articolul principal, iar neconformitatea se referă la acest articol principal, consumatorul ar trebui să aibă dreptul la rezoluțiunea contractului și în ceea ce privește articolele auxiliare, chiar dacă acestea din urmă sunt în conformitate cu contractul.
- (30) În cazul în care consumatorul obține rezoluțiunea contractului din cauza neconformității, prezenta directivă prevede numai principalele efecte și modalități ale dreptului la rezoluțiune, în special obligația ca părțile să returneze ceea ce au primit. Astfel, vânzătorul este obligat să ramburseze prețul primit de la consumator, iar consumatorul returnează bunurile.
- (31) În scopul de a asigura eficacitatea dreptului la rezoluțiunea contractului al consumatorilor, evitându-se totodată o îmbogățire fără justă cauză a consumatorilor, ar trebui ca obligația consumatorilor de a plăti pentru diminuarea valorii bunurilor să se limiteze la situațiile în care reducerea depășește utilizarea normală. În orice caz, consumatorii nu ar trebui să fie obligați să plătească mai mult decât prețul convenit pentru bunuri. În situațiile în care returnarea bunurilor este imposibilă din cauza distrugerii sau pierderii, consumatorii ar trebui să plătească valoarea monetară a bunurilor care au fost distruse. Cu toate acestea, consumatorii nu ar trebui obligați să plătească valoarea monetară în cazul în care distrugerea sau pierderea este cauzată de neconformitatea bunurilor cu contractul.
- (32) Pentru a spori gradul de certitudine juridică pentru vânzători și, în general, încrederea consumatorilor în achizițiile transfrontaliere, se impune o armonizare a perioadei în care vânzătorul este considerat responsabil de orice neconformitate existentă în momentul în care consumatorul intră în posesia fizică a bunurilor. Având în vedere că

marea majoritate a statelor membre au prevăzut o perioadă de doi ani pentru punerea în aplicare a Directivei 1999/44 și, în practică, acest lucru este considerat de către participanții de pe piață ca fiind un termen rezonabil, această perioadă ar trebui menținută.

- (33) Pentru a asigura o mai mare sensibilizare a consumatorilor și a facilita asigurarea respectării normelor Uniunii referitoare la drepturile consumatorilor în ceea ce privește bunurile neconforme, prezenta directivă ar trebui să alinieze perioada de timp pe parcursul căreia sarcina probei este inversată în favoarea consumatorului cu perioada în care vânzătorul este considerat responsabil de orice neconformitate.
- (34) În vederea asigurării transparenței, ar trebui prevăzute anumite cerințe de transparență pentru garanțiile comerciale. În plus, pentru a îmbunătăți securitatea juridică și a evita inducerea în eroare a consumatorilor, prezenta directivă prevede că, în cazul în care condițiile privind garanția comercială cuprinse în anunțurile publicitare sau în informațiile precontractuale sunt mai favorabile pentru consumator decât cele incluse în certificatul de garanție, ar trebui să prevaleze condițiile mai avantajoase.
- (35) Având în vedere că vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru orice neconformitate a bunurilor rezultată în urma unui act sau a unei omisiuni a vânzătorului sau a unui terț, este justificat ca vânzătorul să aibă posibilitatea de a solicita măsuri reparatorii de la persoana responsabilă într-o etapă anterioară a unei serii de tranzacții. Cu toate acestea, prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere principiului libertății contractuale dintre vânzător și celelalte părți din seria de tranzacții. Detaliile privind exercitarea acestui drept, în special față de cine și în ce mod urmează a fi solicitate astfel de măsuri reparatorii, ar trebui furnizate de către statele membre.
- (36) Persoanele sau organizațiile despre care se consideră, în baza legislației naționale, că ar avea un interes legitim cu privire la protecția drepturilor contractuale ale consumatorilor ar trebui să aibă dreptul să inițieze proceduri, fie în fața unei instanțe judecătorești, fie a unei autorități administrative care are competența de a decide în cazul reclamațiilor sau de a iniția proceduri judiciare corespunzătoare.
- (37) Nicio dispoziție din prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere aplicării normelor de drept internațional privat, în special Regulamentului (CE) nr. 593/2008 și Regulamentului (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului⁴².
- (38) Directiva 1999/44/CE ar trebui modificată pentru a exclude contractele de vânzare la distanță din domeniul său de aplicare.
- (39) Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului⁴³ ar trebui modificat pentru a include în anexa sa o trimitere la prezenta directivă, astfel încât să se faciliteze cooperarea transfrontalieră în materie de asigurare a respectării dispozițiilor din prezenta directivă.
- (40) Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴⁴ ar trebui modificată pentru a include în anexa sa o trimitere la prezenta directivă, astfel încât să se asigure

42 Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 al Parlamentului European și al Consiliului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (reformare), JO L 351, 20.12.2012, p. 1.

43 Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 octombrie 2004 privind cooperarea dintre autoritățile naționale însărcinate să asigure aplicarea legislației în materie de protecție a consumatorului, JO L 165, 18.6.2013, p. 1.

44 Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor, JO L 110, 1.5.2009, p. 30.

protejarea intereselor colective ale consumatorilor care sunt prevăzute în prezenta directivă.

- (41) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁴⁵, statele membre s-au angajat ca, în cazurile justificate, să transmită, împreună cu notificarea măsurilor de transpunere, unul sau mai multe documente în care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (42) Deoarece obiectivele prezentei directive, respectiv de a contribui la funcționarea pieței interne prin abordarea coerentă a obstacolelor legate de dreptul contractelor care afectează vânzările online și alte tipuri de vânzare la distanță de bunuri, nu pot fi îndeplinite într-o măsură suficientă de către statele membre, ci, mai degrabă, pot fi realizate mai bine la nivelul UE, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar în vederea atingerii acestor obiective.
- (43) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai ales la articolele 16, 38 și 47,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Obiectul și domeniul de aplicare

1. Prezenta directivă stabilește anumite cerințe privind contractele de vânzare la distanță încheiate între vânzător și consumator, în special normele privind conformitatea bunurilor, măsurile reparatorii în caz de neconformitate și modalitățile de exercitare a acestor măsuri reparatorii.
2. Prezenta directivă nu se aplică contractelor la distanță privind prestarea de servicii. Cu toate acestea, în cazul contractelor de vânzare care prevăd atât vânzarea de bunuri, cât și prestarea de servicii, prezenta directivă se aplică părții referitoare la vânzarea de bunuri.
3. Prezenta directivă nu se aplică suporturilor durabile pe care este stocat un conținut digital atunci când suportul durabil a fost folosit exclusiv ca mijloc de transport pentru furnizarea de conținut digital consumatorului.
4. În măsura în care nu sunt reglementate de aceasta, prezenta directivă nu afectează dispozițiile generale de dreptul contractelor prevăzute la nivel național, precum normele privind încheierea, valabilitatea sau efectele contractelor, inclusiv consecințele rezoluțiunii unui contract.

Articolul 2

Definiții

⁴⁵ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

În scopul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „contract de vânzare” înseamnă orice contract în temeiul căruia vânzătorul transferă sau se angajează să transfere consumatorului proprietatea asupra unor bunuri, inclusiv a unor bunuri care urmează să fie fabricate sau produse, iar consumatorul plătește sau se angajează să plătească prețul acestora;
- (b) „consumator” înseamnă orice persoană fizică ce, în cadrul contractelor reglementate de prezenta directivă, acționează în scopuri care se află în afara activității sale comerciale, industriale, artizanale sau profesionale;
- (c) „vânzător” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, indiferent dacă este publică sau privată, care acționează, inclusiv prin intermediul unei alte persoane care acționează în numele sau în contul ei, în scopuri ce țin de activitatea sa comercială, industrială, artizanală sau profesională în legătură cu contractele care intră sub incidența prezentei directive;
- (d) „bunuri” înseamnă orice obiect corporal mobil, cu excepția
 - (a) obiectelor vândute prin executare silită sau altfel, prin autoritatea legii;
 - (b) apei, gazului și energiei electrice, în afară de cazul în care sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă;
- (e) „contract de vânzare la distanță” înseamnă orice contract de vânzare încheiat în cadrul unui sistem la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a vânzătorului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unui sau a mai multor mijloace de comunicare la distanță, inclusiv prin internet, până la și inclusiv în momentul la care este încheiat contractul;
- (f) „suport durabil” înseamnă orice instrument care permite consumatorului sau vânzătorului să stocheze informații care îi sunt adresate personal, într-un mod accesibil pentru referințe ulterioare pentru o perioadă de timp adecvată, în vederea informării, și care permite reproducerea neschimbată a informațiilor stocate;
- (g) „garanție comercială” înseamnă orice angajament din partea vânzătorului sau a unui producător (denumit în continuare „garantul”) față de consumator, în plus față de obligațiile legale referitoare la garanția de conformitate, de a rambursa prețul plătit sau de a înlocui, a repara sau a întreține bunurile în orice mod, în cazul în care acestea nu corespund specificațiilor sau oricărei alte cerințe care nu este legată de conformitate din certificatul de garanție sau din publicitatea relevantă disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului;
- (h) „contract” înseamnă un acord destinat să dea naștere unor obligații sau altor efecte juridice;
- (i) „reparație” înseamnă, în caz de neconformitate, punerea bunurilor în conformitate cu contractul de vânzare;
- (j) „gratuit” înseamnă fără costurile necesare suportate pentru a pune bunurile în conformitate, în special costul expedierii prin poștă, al forței de muncă și al materialelor.

Articolul 3

Nivelul de armonizare

Statele membre nu mențin și nici nu introduc în legislația lor internă dispoziții diferite de cele stabilite în prezenta directivă, inclusiv dispoziții mai restrictive sau mai permissive, pentru a asigura un nivel diferit de protecție a consumatorilor.

Articolul 4

Conformitatea cu contractul

1. Vânzătorul se asigură că, pentru a fi în conformitate cu contractul, bunurile, în măsura în care este relevant:
 - (a) respectă cantitatea, calitatea și descrierea prevăzute de contract, ceea ce presupune că, în cazul în care vânzătorul îi prezintă consumatorului un eșantion sau un model, bunurile posedă calitatea eșantionului sau a modelului respectiv și corespund descrierii acestuia;
 - (b) sunt corespunzătoare scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului la încheierea contractului și pe care vânzătorul l-a acceptat și
 - (c) dețin calitățile și capacitățile de funcționare indicate în orice declarație precontractuală care face parte integrantă din contract.
2. Pentru a fi în conformitate cu contractul, bunurile trebuie să îndeplinească și cerințele prevăzute la articolele 5, 6 și 7.
3. Orice acord de excludere, derogare sau modificare a efectelor articolelor 5 și 6 în detrimentul consumatorului este valabil numai în cazul în care, la încheierea contractului, consumatorul cunoștea condițiile specifice ale bunurilor și a acceptat în mod expres aceste condiții specifice în momentul încheierii contractului.

Articolul 5

Cerințele de conformitate a bunurilor

În măsura în care este relevant, bunurile:

- (a) corespund tuturor scopurilor pentru care în mod normal ar fi utilizate bunuri cu aceeași descriere;
- (b) sunt livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta să le primească și
- (c) dețin calitățile și capacitățile de funcționare care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta, având în vedere natura bunurilor și ținându-se seama de orice declarație publică a vânzătorului sau în numele acestuia ori al altor persoane din etapele anterioare ale seriei de tranzacții, inclusiv producătorul, cu excepția cazului în care vânzătorul demonstrează că:
 - (i) nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația în cauză;
 - (ii) declarația a fost rectificată înainte de încheierea contractului sau
 - (iii) decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarație.

Articolul 6

Instalarea incorectă

În cazul în care bunurile sunt instalate incorect, neconformitatea rezultată din instalarea incorectă este considerată neconformitate a bunurilor cu contractul dacă:

- (a) bunurile au fost instalate de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului sau
- (b) bunurile, destinate să fie instalate de consumator, au fost instalate de acesta și instalarea incorectă a fost cauzată de o greșeală în instrucțiunile de instalare.

Articolul 7

Drepturile terților

La momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul, astfel cum este determinat la articolul 8, bunurile trebuie să fie libere de orice drept al unui terț, inclusiv de drepturi bazate pe proprietate intelectuală, astfel încât bunurile să poată fi utilizate în conformitate cu contractul.

Articolul 8

Momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul

1. Vânzătorul răspunde de orice neconformitate cu contractul care există în momentul în care:
 - (a) consumatorul sau un terț indicat de consumator, altul decât transportatorul, intră în posesia fizică a bunurilor sau
 - (b) bunurile sunt preluate de către transportatorul ales de consumator, în cazul în care transportatorul în cauză nu a fost propus de către vânzător sau în cazul în care vânzătorul nu propune niciun mijloc de transport.
2. În cazurile în care bunurile au fost instalate de vânzător sau sub răspunderea vânzătorului, momentul în care instalarea este completă se consideră ca fiind cel în care consumatorul a intrat în posesia fizică a bunurilor. În cazul în care bunurile erau destinate a fi instalate de consumator, momentul în care se încheie un interval rezonabil de timp de care consumatorul a beneficiat pentru instalare, dar, în orice caz, nu mai târziu de 30 de zile de la data prevăzută la alineatul (1) este considerat ca fiind cel în care consumatorul a intrat în posesia fizică a bunurilor.
3. Orice neconformitate cu contractul care apare în termen de doi ani de la data indicată la alineatele (1) și (2) este prezumată a fi existat deja la momentul indicat la alineatele (1) și (2), cu excepția cazului în care aceasta este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității.

Articolul 9

Măsurile reparatorii aflate la dispoziția consumatorului în cazul neconformității cu contractul

1. În cazul neconformității cu contractul, consumatorul are dreptul ca bunurile să fie aduse în conformitate de către vânzător, gratuit, prin reparație sau înlocuire, în conformitate cu articolul 11.

2. Orice reparație sau înlocuire se efectuează într-un termen rezonabil și fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză.
3. Consumatorul are dreptul la o reducere proporțională a prețului în conformitate cu articolul 12 sau la rezoluțiunea contractului în conformitate cu articolul 13, în cazul în care:
 - (a) reparația sau înlocuirea este imposibilă sau ilegală;
 - (b) vânzătorul nu a finalizat reparația sau înlocuirea într-un termen rezonabil;
 - (c) o reparație sau înlocuire ar cauza consumatorului un inconvenient semnificativ sau
 - (d) vânzătorul a declarat sau este evident din circumstanțele cazului că vânzătorul nu va pune bunurile în conformitate cu dispozițiile contractului într-un termen rezonabil.
4. Consumatorul are dreptul de a refuza plata unei părți restante din prețul bunurilor, până în momentul în care vânzătorul pune bunurile în conformitate cu contractul.
5. Consumatorul nu are dreptul la o măsură reparatorie în condițiile în care a contribuit la situație de neconformitate a bunurilor cu contractul sau la efectele acesteia.

Articolul 10

Înlocuirea bunurilor

1. În cazul în care vânzătorul nu remediază neconformitatea cu contractul prin înlocuire, vânzătorul ia înapoi bunurile înlocuite pe cheltuiala sa, cu excepția cazului în care părțile au convenit altfel după ce consumatorul a adus la cunoștința vânzătorului neconformitatea cu contractul.
2. În cazul în care consumatorul a instalat bunurile într-un mod compatibil cu natura și cu destinația lor, înainte de apariția neconformității cu contractul, obligația de a lua înapoi bunurile înlocuite include îndepărtarea bunurilor neconforme și instalarea bunurilor livrate în schimbul celor neconforme sau suportarea costurilor acestor operațiuni.
3. Cumpărătorul nu este obligat să plătească pentru utilizarea bunurilor înlocuite în perioada care a precedat înlocuirea.

Articolul 11

Dreptul consumatorului de a opta între reparație și înlocuire

Consumatorul poate opta între reparație și înlocuire, cu excepția cazului în care opțiunea aleasă ar fi imposibilă, ilegală sau, în comparație cu cealaltă opțiune disponibilă, ar impune asupra vânzătorului costuri care ar fi disproporționate, luând în considerare toate circumstanțele, inclusiv:

- (a) valoarea pe care bunurile ar avea-o în cazul în care nu ar exista neconformitatea cu contractul;
- (b) însemnătatea neconformității cu contractul;
- (c) dacă măsura reparatorie alternativă ar putea fi executată fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator.

Articolul 12

Reducerea de preț

Reducerea de preț este proporțională cu diminuarea valorii bunurilor primite de consumator în comparație cu valoarea pe care bunurile ar avea-o dacă ar fi în conformitate cu contractul.

Articolul 13

Dreptul consumatorului la rezoluțiunea contractului

1. Consumatorul își exercită dreptul la rezoluțiunea contractului notificând vânzătorul prin orice mijloc.
2. În cazul în care neconformitatea cu contractul se referă doar la unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului și există un motiv de rezoluțiune a unui contract în temeiul articolului 9, consumatorul poate obține rezoluțiunea contractului numai în raport cu bunurile respective, precum și cu orice alte bunuri pe care consumatorul le-a achiziționat ca accesoriu al bunurilor neconforme.
3. În cazul în care consumatorul obține rezoluțiunea contractului în ansamblul său sau în raport cu unele dintre bunurile livrate în temeiul contractului în conformitate cu alineatul (2):
 - (a) vânzătorul rambursează consumatorului prețul plătit, fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de cel mult 14 de zile de la data primirii notificării și suportă costurile de returnare;
 - (b) consumatorul returnează vânzătorului, pe cheltuiala acestuia din urmă, bunurile neconforme, fără întârzieri nejustificate și, în orice caz, în termen de cel mult 14 zile de la trimiterea notificării privind rezoluțiunea contractului;
 - (c) în cazul în care bunurile nu pot fi returnate din cauza distrugerii sau pierderii, consumatorul plătește vânzătorului valoarea monetară pe care bunurile neconforme ar fi avut-o la data la care returnarea ar fi urmat să aibă loc, în cazul în care acestea ar fi fost păstrate de către consumator fără să fi fost distruse sau pierdute până la acea dată, cu excepția cazului în care distrugerea sau pierderea a fost cauzată de o neconformitate a bunurilor cu contractul și
 - (d) consumatorul plătește pentru diminuarea valorii bunurilor numai în măsura în care aceasta depășește amortizarea prin utilizare normală. Plata pentru diminuarea valorii nu depășește prețul plătit pentru bunuri.

Articolul 14

Termene

Consumatorul are dreptul la o măsură reparatorie pentru neconformitatea cu contractul a bunurilor în cazul în care neconformitatea apare în termen de doi ani de la momentul relevant pentru stabilirea conformității. În cazul în care, în temeiul legislației interne, drepturile prevăzute la articolul 9 sunt supuse unui termen de prescripție, acest termen este de minimum doi ani de la momentul relevant pentru stabilirea conformității cu contractul.

Articolul 15

Garanții comerciale

1. O garanție comercială dă naștere unei obligații juridice pentru garant în condițiile stabilite în:
 - (a) informațiile precontractuale furnizate de vânzător, inclusiv orice declarație precontractuală care face parte integrantă din contract;
 - (b) publicitatea disponibilă în momentul sau înaintea încheierii contractului, precum și în
 - (c) certificatul de garanție.

Dacă condițiile prevăzute în certificatul de garanție sunt mai puțin avantajoase pentru consumator decât condițiile prevăzute în informațiile precontractuale furnizate de vânzător sau prin publicitate, garanția comercială dă naștere unei obligații juridice în condițiile stabilite în informațiile precontractuale sau publicitatea referitoare la garanția comercială.
2. Certificatul de garanție se pune la dispoziție pe un suport durabil și se redactează într-un limbaj simplu și inteligibil. Acesta conține următoarele elemente:
 - (a) o declarație clară privind drepturile juridice ale consumatorului, astfel cum se prevede în prezenta directivă, și o declarație clară prin care se indică faptul că acele drepturi nu sunt afectate de garanția comercială și
 - (b) condițiile garanției comerciale care depășesc drepturile legale ale consumatorului, informații cu privire la durata, transferabilitatea, domeniul de aplicare teritorial și existența oricăror taxe pe care consumatorul ar putea să le suporte pentru a beneficia de garanția comercială, numele și adresa garantului și, în cazul unei alte persoane decât garantul, persoana căreia îi poate fi adresată o reclamație și procedura prin care urmează să se adreseze reclamația.
3. Neconformitatea cu alineatul (2) nu afectează caracterul obligatoriu al garanției comerciale pentru garant.
4. Statele membre pot stabili norme suplimentare privind garanțiile comerciale, în măsura în care aceste norme nu reduc protecția prevăzută la prezentul articol.

Articolul 16

Dreptul la o acțiune în regres

În cazul în care vânzătorul este răspunzător față de consumator pentru o neconformitate cu contractul care rezultă dintr-un act sau o omisiune a unei persoane în etapele anterioare ale seriei de tranzacții, vânzătorul are dreptul să solicite măsuri reparatorii din partea persoanei sau a persoanelor responsabile din seria de tranzacții. Persoana căreia vânzătorul îi poate solicita măsuri reparatorii, acțiunile relevante și condițiile de exercitare se stabilesc de legislația națională.

Articolul 17

Asigurarea respectării prezentei directive

1. Statele membre se asigură că există mijloace adecvate și eficace pentru a garanta respectarea prezentei directive.

2. Mijloacele menționate la alineatul (1) cuprind dispoziții care permit unuia sau mai multora dintre următoarele organisme, astfel cum se prevede în legislația națională, să introducă o acțiune în fața unei instanțe judecătorești sau a organelor administrative competente, în temeiul legislației naționale, pentru a se asigura aplicarea dispozițiilor de drept intern de transpunere a prezentei directive:

(a) organismele publice sau reprezentanții acestora;

(b) organizațiile de protecție a consumatorilor care au un interes legitim în protejarea consumatorilor;

(c) organizațiile profesionale care au un interes legitim să acționeze.

Articolul 18

Caracterul imperativ

Orice acord contractual care, în detrimentul consumatorului, exclude aplicarea măsurilor naționale de transpunere a prezentei directive, derogă de la acestea sau modifică efectele acestora înainte ca neconformitatea bunurilor cu contractul să fie adusă în atenția vânzătorului de către consumator nu este obligatorie pentru consumator, cu excepția cazului în care părțile contractante exclud cerințele prevăzute la articolele 5 și 6, în conformitate cu articolul 4 alineatul (3), derogă de la acestea sau modifică efectele cerințelor în cauză.

Articolul 19

Modificări aduse Directivei 1999/44/CE, Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 și Directivei 2009/22/CE

1. Articolul 1 din Directiva 1999/44/CE se modifică după cum urmează:

(a) alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

*„(1) Scopul prezentei directive este apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind anumite aspecte ale **contractelor de vânzare de bunuri de consum și garanțiile conexe, care nu sunt contracte de vânzare la distanță**, pentru asigurarea unui nivel minim, uniform al protecției consumatorului în contextul pieței interne.”*

(b) alineatul (2) se modifică după cum urmează:

(i) litera (f) se înlocuiește cu următorul text:

*„(f) **reparație înseamnă, în caz de neconformitate, punerea bunurilor de consum în conformitate cu contractul de vânzare;**”*

(ii) se adaugă următoarea literă:

*„(g) **contract de vânzare la distanță înseamnă orice contract de vânzare încheiat în cadrul unui sistem la distanță organizat, fără prezența fizică simultană a vânzătorului și a consumatorului, cu utilizarea exclusivă a unuia sau a mai multor mijloace de comunicare la distanță, inclusiv prin internet, până la și inclusiv în momentul la care este încheiat contractul.**”*

2. În anexa la Regulamentul (CE) nr. 2006/2004 se adaugă următorul punct:

„22. Directiva (UE) N/XXX a Parlamentului European și a Consiliului din XX/XX/201X privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri(JO...).”

3. În anexa I la Directiva 2009/22/CE se adaugă următorul punct:

„16. Directiva (UE) N/XXX a Parlamentului European și a Consiliului din XX/XX/201X privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare online și la alte tipuri de contracte de vânzare la distanță de bunuri(JO...).”

Articolul 20

Transpunerea

1. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la [doi ani de la intrarea în vigoare].
2. Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.
3. Statele membre comunică Comisiei textul dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 21

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 22

Destinatarii

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Parlamentul European,
Președintele*

*Pentru Consiliu,
Președintele*